

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rutkowska

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa S. S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o wynagrodzenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. w S. (poprzednio (...) sp. z o.o. w S.) na rzecz powoda S. S. kwotę 6.802,20 zł (sześć tysięcy osiemset dwa złote dwadzieścia groszy) brutto tytułem zaległego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 230,29 zł od 11 września 2010 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 października 2010 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 12 listopada 2010 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 maja 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 października 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty,

- 230,17 zł od 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 230,17 zł od 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 255,60 zł od 11 września 2012 r. do dnia zapłaty,
- 255,60 zł od 11 października 2012 r. do dnia zapłaty,
- 255,60 zł od 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty,
- 255,60 zł od 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 255,60 zł od 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. w S. (poprzednio (...) sp. z o.o. w S.) na rzecz powoda S. S. kwotę 4.051,18 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt jeden złotych osiemnaście groszy) brutto tytułem zaległych diet wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 135,81 zł od 1 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty;
- 191,45 zł od 31 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty;
- 194,05 zł od 31 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty.
- 188,86 zł od 1 marca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 115,32 zł od 31 marca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 148,44 zł od 1 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
- 173,25 zł od 31 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
- 138,49 zł od 1 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 191,36 zł od 31 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 196,61 zł od 31 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 140,91 zł od 1 października 2011 r. do dnia zapłaty;
- 211,74 zł od 31 października 2011 r. do dnia zapłaty;
- 208,48 zł od 1 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;

- 145,58 zł od 31 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 79,50 zł od 31 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 92,99 zł od 1 marca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 66,18 zł od 31 marca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 171,05 zł od 31 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
- 158,00 zł od 1 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 187,50 zł od 31 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 180,78 zł od 31 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 58,57 zł od 1 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 198,48 zł od 1 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 139,62 zł od 31 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 175,85 zł od 1 marca 2013 r. do dnia zapłaty

III. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

IV. nie obciąża powoda kosztami postępowania poniesionymi przez stronę pozwaną;

V. nakazuje uiszczyć stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia) kwotę 592,68 złotych tytułem opłaty od pozwu i wydatków obliczonych od uwzględnionej części powództwa;

VI. pozostałe koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa;

VII. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000 zł.

UZASADNIENIE

Powód, S. S., pozwem z 2 sierpnia 2013 r. (data prezentaty), skierowanym przeciwko stronie pozwanej, (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., wniósł o zasądzenie kwoty 21.910,24 zł tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. oraz diet z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju za okres od stycznia do grudnia 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 26,00 od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty;
- 1.468,13 zł od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 1.672,83 zł od dnia 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 2.266,88 zł od dnia 11 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
- 1.586,25 zł od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 2.260,71 zł od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 2.271,43 zł od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;

- 1.549,43 zł od dnia 11 września 2011 r. do dnia zapłaty;
- 2.275,57 zł od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty;
- 2.153,57 zł od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;
- 1.612,50 zł od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 828,41 zł od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 188,86 zł od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty;
- 115,32 zł od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 148,44 zł od dnia 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 173,25 zł od dnia 11 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
- 138,49 zł od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 191,36 zł od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
- 196,61 zł od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 140,91 zł od dnia 11 września 2011 r. do dnia zapłaty;
- 211,74 zł od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty;
- 208,48 zł od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;
- 145,58 zł od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 79,50 zł od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty.

Ponadto, powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 2.400,00 zł.

W uzasadnieniu swoich żądań, powód podniósł, że jest pracownikiem strony pozwanej zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych z wynagrodzeniem miesięcznym 1.800,00 zł brutto. Pracę wykonywał w transporcie między narodowym na terenie N., A. oraz W.. W okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. przepracował w ponadwymiarowym czasie pracy 2.470 godzin, za które nie otrzymał żadnego wynagrodzenia. Dodatkowo przysługiwały mu również diety, które nie zostały mu wypłacone (k. 3-4).

Powód, S. S. pozwem z 2 sierpnia 2013 r. (data prezentaty), zarejestrowanym pod sygn. akt X Pupr 721/13, skierowanym przeciwko stronie pozwanej, (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., wniósł o zasądzenie kwoty 9.781,71 zł tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres od 1 sierpnia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. oraz diet z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju za okres od października do grudnia 2010 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 930,68 zł od dnia 11 września 2010 r. do dnia zapłaty;
- 2.071,02 zł od dnia 11 października 2010 r. do dnia zapłaty;
- 1.510,71 zł od dnia 12 listopada 2010 r. do dnia zapłaty;

- 2.463,75 zł od dnia 11 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty;
- 2.284,24 zł od dnia 11 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 135,81 zł od dnia 12 listopada 2010 r. do dnia zapłaty;
- 191,45 zł od dnia 11 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty;
- 194,05 zł od dnia 11 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty.

Ponadto, powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania w kwocie 617,00 zł w tym 600,00 zł kosztów zastępstwa procesowego i 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swoich żądań, powód podniósł, że jest pracownikiem strony pozwanej zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych z wynagrodzeniem miesięcznym 1.800,00 zł brutto. Pracę wykonywał w transporcie między narodowym na terenie N., A. oraz W.. W okresie od 1 sierpnia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. przepracował w ponadwymiarowym czasie pracy 1.173 godziny, za które nie otrzymał żadnego wynagrodzenia. Dodatkowo przysługiwały mu również diety, które nie zostały mu wypłacone (k. 47-v 48).

Zarządzeniem przewodniczącego z 19 sierpnia 2013 r. sprawa o sygn. akt X Pupr 721/13 została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt X P 720/13 (k. 72).

Powód, S. S., pozwem z 14 sierpnia 2013 r. (data stempla pocztowego), zarejestrowanym pod sygn. akt X P 773/13, skierowanym przeciwko stronie pozwanej, (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., wniósł o zasądzenie kwoty 24.682,11 zł tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2013 r. oraz diet z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju za okres od stycznia 2012 r. do stycznia 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1.083,33 zł od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;
- 845,24 zł od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.062,50 zł od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.187,50 zł od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.976,19 zł od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.393,75 zł od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.295,45 zł od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 681,82 zł od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.503,11 zł od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.418,48 zł od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.845,24 zł od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.928,57 zł od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- 92,99 zł od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 66,18 zł od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;

- 171,05 zł od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 158,00 zł od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 187,50 zł od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
- 180,78 zł od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 58,57 zł od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 198,48 zł od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 58,57 zł od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty;
- 198,48 zł od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty;
- 139,62 zł od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 175,85 zł od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty.

Ponadto, powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 2.400,00 zł.

W uzasadnieniu swoich żądań, powód podniósł, że jest pracownikiem strony pozwanej zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych z wynagrodzeniem miesięcznym 2.000,00 zł brutto. Pracę wykonywał w transporcie między narodowym na terenie N., A. oraz W.. W okresie od 1 sierpnia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. przepracował w ponadwymiarowym czasie pracy 2.428 godzin, za które nie otrzymał żadnego wynagrodzenia. Dodatkowo przysługiwały mu również diety, które nie zostały mu wypłacone (k. 82-84).

Zarządzeniem przewodniczącego z 2 września 2013 r. sprawa o sygn. akt X P 773/13 została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt X P 720/13 (k. 124).

Pismem z 3 września 2013 r. powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej dodatkowych kosztów procesu poniesionych na tłumaczenie dokumentów w łącznej wysokości 265,00 zł (k. 127).

Pismem z 6 września 2013 r. powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej dodatkowych kosztów procesu poniesionych na tłumaczenie dokumentów w łącznej wysokości 180,00 zł (k. 163).

Odpowiadając na wszystkie trzy pozwy, strona pozwana wniosła o oddalenie powództw w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko, strona pozwana zarzuciła, że powód wykonywał swoje obowiązki pracownicze w 4 miesięcznym okresie rozliczeniowym i za wykonaną pracę otrzymywał miesięcznie zryczałtowane wynagrodzenie, które obejmowało między innymi ryczałt za nadgodziny, ryczałt za pracę w godzinach nocnych. Po otrzymaniu odpisów pozwów została dokonana weryfikacja dokumentacji, z której wynika, że powód ma nadpłatę w wynagrodzeniu w kwocie 2.610,21 zł. Na podstawie danych powoda ma on nadpłacone wynagrodzenie za czas sprawowany w godzinach nadliczbowych w wysokości 3.048,83 zł, natomiast za pracę nocną w godzinach nadliczbowych należne wynagrodzenie wynosi 438,62 zł.

Strona pozwana zakwestionowała przedłożone przez powoda wyliczenie ewidencji czasu pracy, które nie uwzględnia postanowień regulaminu wynagradzania. Poza tym wyliczenia dokonane przez powoda traktują go jako pracownika biurowego, podczas kiedy świadczył on prace jako kierowca w transporcie międzynarodowym w systemie 3/1, a co istotne praca wykonywana była w systemie dwuzmianowym.

W ocenie strony pozwanej, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych zostało mu wypłacone zgodnie z regulaminem wynagradzania, który mówi, że wynagrodzenie obejmuje już ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych, godzinach nocnych i dyżury (k. 195-200).

Ustalenia faktyczne

Powód, S. S., został zatrudniony u strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. 22 sierpnia 2008 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

- Okoliczności bezsporne .

Z dniem 1 sierpnia 2010 r. strony zawarły porozumienie w sprawie zmiany warunków umowy o pracę, zgodnie z którym, powód został zatrudniony na stanowisku kierowcy pojazdu ciężarowego, za miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 1.800,00 zł brutto. Miejszem wykonywania pracy była siedziba pracodawcy we W..

Wynagrodzenie za pracę płatne było miesięcznie, z dołu, 10 dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu przepracowanym.

Za świadczenie pracy poza miejscem wykonywania pracy, powodowi przysługiwała dieta w kwocie 40 euro.

Powód został zatrudniony w systemie równoważnego czasu pracy.

Z dniem 6 lutego 2011 r. strony ustaliły, że powód będzie otrzymywał wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 1.800,00 zł brutto

Wynagrodzenie za pracę płatne było miesięcznie, z dołu, 10 dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu przepracowanym.

Za świadczenie pracy poza miejscem wykonywania pracy, powodowi przysługiwała dieta w kwocie 40 euro.

Powód został zatrudniony w systemie równoważnego czasu pracy.

Z uwagi na charakter pracy i jej organizację, czas pracy będzie rozliczany w 4 miesięcznych okresach rozliczeniowych.

Z dniem 20 lipca 2011 r. strony ustaliły, że powód będzie otrzymywał wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 1.800,00 zł brutto obejmujące ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych, ryczałt za pracę w godzinach nocnych oraz dyżury.

Wynagrodzenie za pracę płatne było miesięcznie, z dołu, 10 dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu przepracowanym.

Za świadczenie pracy poza miejscem wykonywania pracy, powodowi przysługiwała dieta w kwocie 40 euro.

Powód został zatrudniony w systemie równoważnego czasu pracy.

Z uwagi na charakter pracy i jej organizację, czas pracy będzie rozliczany w 4 miesięcznych okresach rozliczeniowych.

Aneks z 1 sierpnia 2011 r. strony ustaliły, że od 1 sierpnia 2012 r. powód będzie otrzymywał za wykonaną pracę miesięcznie wynagrodzenie ryczałtowe w kwocie 2.000,00 zł

Dowody:

- Umowy z 01.08.2010 r., 06.02.2011 r., 20.07.2011 r., aneks z 01.08.2012 r. – w kserokopii akt osobowych.

Od sierpnia 2010 r. do lipca 2012 r. obowiązywał u strony pozwanej regulamin pracy w następującej treści:

Zgodnie z § 8 ust. 5 regulaminu, kierowca pojazdu ciężarowego ma obowiązek między innymi stosowania się do zasad obowiązujących u pracodawcy przy załadunku, wyładunku i przeładunku towarów, obsługi EURO palet, kontroli stanu pojazdu w szczególności przy jego uruchamianiu, wskazanych w „Podręczniku kierowcy i instrukcji” oraz do kontroli załadunku i wyładunku towaru, zgodnie z zaleceniami klienta i dokumentacją transportową.

Zgodnie z § 15 regulaminu, pracowników obowiązywał 8 godzinny dzień pracy i 40 godzinny w przeciętnie w pięciodniowym tygodniu pracy w przeciętnym okresie rozliczeniowym, z możliwością wydłużenia w przypadku kierowców samochodów ciężarowych do 10 godzin w przeciętnym okresie rozliczeniowym.

Zgodnie z § 16 ust. 5 regulaminu, pracownicy zatrudnieni w systemie równoważnego czasu pracy, świadczą pracę według indywidualnego harmonogramu. W systemie równoważnego czasu pracy, pracę świadczą kierowcy pojazdów ciężarowych.

Zgodnie z § 18 ust. 1 regulaminu, czasem pracy kierowcy jest czas od rozpoczęcia do zakończenia pracy, która obejmuje wszystkie czynności związane z wykonywaniem przewozu drogowego, w szczególności:

- prowadzenie pojazdu,
- załadowywanie i rozładowywanie oraz nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem,
- nadzór oraz pomoc osobom wsiadającym i wysiadającym,
- czynności spedycyjne,
- obsługa codzienna pojazdów i przyczep,
- inne prace podejmowane w celu wykonania zadania służbowego lub zapewnienia bezpieczeństwa osób. pojazdu i rzeczy,
- niezbędne formalności administracyjne,
- utrzymanie pojazdu w czystości.

Zgodnie z § 18 ust. 2 regulaminu, czasem pracy kierowcy jest również czas poza przyjętym rozkładem czasu pracy, w którym kierowca pozostaje na stanowisku pracy kierowcy w gotowości do wykonywania pracy, w szczególności podczas oczekiwania na załadunek lub rozładunek, których przewidywany czas trwania nie jest znany kierowcy przed wyjazdem albo przed rozpoczęciem danego okresu.

Zgodnie z § 18 ust. 3 regulaminu, jeżeli dobowy wymiar czasu pracy kierowcy wynosi co najmniej 6 godzin, pracodawca wprowadza przerwę w pracy trwająca 15 minut, którą wlicza się do czasu pracy kierowcy.

Zgodnie z § 18 ust. 4 regulaminu, do czasu pracy kierowcy nie wlicza się:

- czasu dyżuru, jeżeli podczas dyżuru kierowca nie wykonywał pracy,
- nieusprawiedliwionych postojów w czasie prowadzenia pojazdu,
- dobowego nieprzerwanego odpoczynku,
- przerwy w pracy przewidzianej wynikającej z systemu przerywanego czasu pracy.

Zgodnie z § 19 ust. 1 regulaminu, pracowników zatrudnionych na stanowisku kierowca pojazdów ciężarowych obowiązuje system równoważnego czasu pracy, W ramach systemu równoważnego czasu pracy wymiar czasu pracy kierowców może być przedłużony do 10 godzin na dobę.

Zgodnie z § 19 ust. 2 regulaminu, w ramach równoważnego systemu czasu pracy pracownicy, o których mowa w ust. 1 pracują wg systemu 3 na 1 t.j. trzy tygodnie pracy, jeden tydzień wolnego.

Zgodnie z § 19 ust. 3 regulaminu, pracownicy o których mowa w ust. 1 wykonują przewozy drogowe w załodze dwuosobowej w rozumieniu Rozporządzenia WE nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r., zmieniając się przy prowadzeniu pojazdu co 4,5 godziny tak, że łączny dzienny czas prowadzenia pojazdu każdego z nich wynosi 9 godzin.

Zgodnie z § 19 ust. 4 regulaminu, w ramach systemu równoważnego czasu pracy Pracodawca może stosować przerywany system czasu pracy, według z góry ustalonego rozkładu czasu pracy oraz z uwzględnieniem przepisów o obowiązkowym dobowym odpoczynku.

Zgodnie z § 19 ust. 5 regulaminu, kierowcy przysługuje przerwa przeznaczona na odpoczynek w wymiarze 30 minut po sześciu kolejnych godzinach pracy, w przypadku gdy liczba godzin pracy nie przekracza 9 godzin, oraz w wymiarze 45 minut, w przypadku, gdy liczba godzin pracy wynosi więcej niż 9 godzin.

Zgodnie z § 21 regulaminu, w czasie wykonywania przewozu drogowego poza terytorium Polski na obszarze pozostałych państw unii Europejskiej oraz Szwajcarii i Luksemburga do czasu pracy kierowców, czasu prowadzenia pojazdów, przerw w prowadzeniu pojazdów, prawa do nieprzerwanego odpoczynku zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia WE nr 561/2006 PEiR z 15 marca 2006 r.

Zgodnie z § 25 regulaminu, obowiązkiem kierowcy pojazdu ciężarowego jest właściwe używanie tachografów cyfrowych, zgodnie z obowiązującymi przepisami w szczególności przełączania tachografu stosownie do wykonywanych czynności, na jeden z następujących trybów: jazda, praca, odpoczynek, naprawa.

Zgodnie z § 27 ust. 4 regulaminu, za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje pracownikowi dodatek w wysokości określonej przez Kodeks pracy bądź czas wolny w tym samym wymiarze.

Zgodnie z § 40 regulaminu, pracownikowi, z wyjątkiem pracownika zatrudnionego na stanowisku kierowca pojazdów ciężarowych przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową na terenie kraju, w wysokości ustalonej w oparciu o właściwe przepisy dotyczące pracowników państwowych i samorządowych jednostek sfery budżetowej odnośnie należności z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową poza granicami kraju, według stawek ustalonych przez pracodawcę w załączniku do Regulaminu Wynagradzania.

Zgodnie z § 41 regulaminu, pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku kierowca pojazdów ciężarowych przysługuje świadczenie dodatkowe z tytułu zwrotu poniesionych wydatków związanych ze świadczeniem pracy poza miejscem zamieszkania w kwocie wskazanej w załączniku do Regulaminu Wynagradzania oraz zwrot niezbędnych wydatków poczynionych przez Pracownika na pojazd w związku z wykonywaniem przewozu drogowego.

Zgodnie z § 41 ust. 3 regulaminu, świadczenie dodatkowe o których mowa w ust. 1 płatne będą z dołu 30 dnia miesiąca następnego.

Dowody:

- Kserokopia regulaminu pracy z 01.08.2010 r. – karta 308-336.

Od lipca 2012 r. zaczął obowiązywać regulamin pracy w następującej treści:

Zgodnie z § 8 ust. 5 regulaminu, kierowca pojazdu ciężarowego ma obowiązek między innymi stosowania się do zasad obowiązujących u pracodawcy przy załadunku, wyładunku i przeładunku towarów, obsługi EURO palet, kontroli stanu

pojazdu w szczególności przy jego uruchamianiu, wskazanych w „Podręczniku kierowcy i instrukcji” oraz do kontroli załadunku i wyładunku towaru, zgodnie z zaleceniami klienta i dokumentacją transportową.

Zgodnie z § 16 regulaminu, pracowników obowiązywał 8 godzinny dzień pracy i 40 godzinny przeciętnie w pięciodniowym tygodniu pracy w przeciętnym okresie rozliczeniowym, z możliwością wydłużenia w przypadku kierowców samochodów ciężarowych do 10 godzin w przeciętnym okresie rozliczeniowym.

Zgodnie z § 17 ust. 5 regulaminu, pracownicy zatrudnieni w systemie równoważnego czasu pracy, świadczą pracę według indywidualnego harmonogramu. W systemie równoważnego czasu pracy, pracę świadczą kierowcy pojazdów ciężarowych.

Zgodnie z § 19 ust. 1 regulaminu, czasem pracy kierowcy jest czas od rozpoczęcia do zakończenia pracy, która obejmuje wszystkie czynności związane z wykonywaniem przewozu drogowego, w szczególności:

- prowadzenie pojazdu,
- załadowywanie i rozładowywanie oraz nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem,
- nadzór oraz pomoc osobom wsiadającym i wysiadającym,
- czynności spedycyjne,
- obsługa codzienna pojazdów i przyczep,
- inne prace podejmowane w celu wykonania zadania służbowego lub zapewnienia bezpieczeństwa osób, pojazdu i rzeczy,
- niezbędne formalności administracyjne,
- utrzymanie pojazdu w czystości.

Zgodnie z § 19 ust. 2 regulaminu, czasem pracy kierowcy jest również czas poza przyjętym rozkładem czasu pracy, w którym kierowca pozostaje na stanowisku pracy kierowcy w gotowości do wykonywania pracy, w szczególności podczas oczekiwania na załadunek lub rozładunek, których przewidywany czas trwania nie jest znany kierowcy przed wyjazdem albo przed rozpoczęciem danego okresu.

Zgodnie z § 19 ust. 3 regulaminu, do czasu pracy kierowcy nie wlicza się:

- czasu dyżuru, jeżeli podczas dyżuru kierowca nie wykonywał pracy,
- nieusprawiedliwionych postojów w czasie prowadzenia pojazdu,
- dobowego nieprzerwanego odpoczynku,
- przerwy w pracy przewidzianej wynikającej z systemu przerywanego czasu pracy.

Zgodnie z § 20 ust. 1 regulaminu, pracowników zatrudnionych na stanowisku kierowca pojazdów ciężarowych obowiązuje system równoważnego czasu pracy, W ramach systemu równoważnego czasu pracy wymiar czasu pracy kierowców może być przedłużony do 10 godzin na dobę.

Zgodnie z § 20 ust. 2 regulaminu, w ramach równoważnego systemu czasu pracy pracownicy o których mowa w ust. 1 pracują wg systemu 3 na 1, t.j. trzy tygodnie pracy, jeden tydzień wolnego.

Zgodnie z § 20 ust. 3 regulaminu, pracownicy o których mowa w ust. 1 wykonują przewozy drogowe w załodze dwuosobowej w rozumieniu Rozporządzenia WE nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006

r., zmieniając się przy prowadzeniu pojazdu co 4,5 godziny tak, że łączny dzienny czas prowadzenia pojazdu każdego z nich wynosi 9 godzin.

Zgodnie z § 20 ust. 4 regulaminu, w ramach systemu równoważnego czasu pracy Pracodawca może stosować przerywany system czasu pracy, według z góry ustalonego rozkładu czasu pracy oraz z uwzględnieniem przepisów o obowiązkowym dobowym odpoczynku.

Zgodnie z § 20 ust. 5 regulaminu, kierowcy przysługuje przerwa przeznaczona na odpoczynek w wymiarze 30 minut po sześciu kolejnych godzinach pracy, w przypadku gdy liczba godzin pracy nie przekracza 9 godzin, oraz w wymiarze 45 minut, w przypadku, gdy liczba godzin pracy wynosi więcej niż 9 godzin.

Zgodnie z § 22 regulaminu, w czasie wykonywania przewozu drogowego poza terytorium Polski na obszarze pozostałych państw unii Europejskiej oraz Szwajcarii i Luksemburga do czasu pracy kierowców, czasu prowadzenia pojazdów, przerw w prowadzeniu pojazdów, prawa do nieprzerwanego odpoczynku zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia WE nr 561/2006 PEiR z 15 marca 2006 r.

Zgodnie z § 26 regulaminu, obowiązkiem kierowcy pojazdu ciężarowego jest właściwe używanie tachografów cyfrowych, zgodnie z obowiązującymi przepisami w szczególności przełączania tachografu stosownie do wykonywanych czynności, na jeden z następujących trybów: jazda, praca, odpoczynek, naprawa.

Zgodnie z § 28 ust. 4 regulaminu, za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje pracownikowi dodatek w wysokości określonej przez Kodeks pracy bądź czas wolny w tym samym wymiarze.

Zgodnie z § 41 ust. 1 regulaminu, pracownikowi, z wyjątkiem pracownika zatrudnionego na stanowisku kierowca pojazdów ciężarowych przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową na terenie kraju, w wysokości ustalonej w oparciu o właściwe przepisy dotyczące pracowników państwowych i samorządowych jednostek sfery budżetowej odnośnie należności z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową poza granicami kraju, według stawek ustalonych przez pracodawcę w załączniku do Regulaminu Wynagradzania.

Zgodnie z § 42 ust. 1 regulaminu, pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku kierowca pojazdów ciężarowych przysługuje za wykonanie zadań transportu drogowego poza miejscem siedziby pracodawcy w ramach zagranicznej podróży służbowej, zryczałtowany zwrot kosztów pobytu za granicą w kwocie wskazanej w Regulaminie Wynagradzania oraz zwrot niezbędnych wydatków poczynionych przez pracownika na pojazd w związku z wykonywaniem przewozu drogowego.

Zgodnie z § 41 ust. 3 regulaminu, zryczałtowane koszty pobytu za granicą o których mowa w ust. 1 płatne są z dołu do 10 dnia miesiąca następnego za miesiąc, w którym pracownik dokonał rozliczenia.

Dowody:

- Kserokopia regulaminu pracy z 01.08.2010 r. – karta 337-361.

Od sierpnia 2010 r. obowiązywał nowy regulamin wynagradzania.

Zgodnie z § 4 ust. 1 regulaminu, wynagrodzenie obejmuje ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych, w godzinach nocnych i dyżury.

Zgodnie z § 4 ust. 2 regulaminu, za pracę w godzinach nadliczbowych jest wypłacany ryczałt obejmujący rozliczenie za 10 godzin w miesiącu.

Zgodnie z § 4 ust. 5 regulaminu, wynagrodzenie stanowiące podstawę obliczania dodatków określonych w ust. 1 obejmuje wynagrodzenie pracownika wynikające z jego osobistego zaszeregowania, natomiast podstawę obliczenia dodatków określonych w ust. 2-4 stanowi wynagrodzenie minimalne.

Zgodnie z § 9 ust. 1 regulaminu, należności pracowników z tytułu podróży służbowych uregulowane są w umowie o pracę. Pracownik otrzymuje zryczałtowane koszty pobytu za granicą w wysokości 40 euro za każdy dzień pobytu poza granicami Polski. Ryczałt obejmuje 25 euro za noclegi i 15 euro za wyżywienie.

Zgodnie z kalkulacją wynagrodzenia (załącznik nr 3 do regulaminu) podstawą naliczenia ryczałtów było wynagrodzenie minimalne w wysokości 1.317,00 zł. Przyjęta średnia ilość godzin w miesiącu 168 (7.84 zł za godzinę). Nadgodziny płatne 100%. Razem z 10 nadgodzin 156,80 zł.

Powód zapoznał się z regulaminem wynagradzania.

Dowody:

- Regulamin wynagradzania – karta 245-250,
- Oświadczenie powoda z 01.08.2010 r. – w kserokopii akt osobowych.

Powód jeździł z obsadzie dwuosobowej między innymi z D. R. w systemie 3 tygodnie pracy w trasie, jeden tydzień wolny w domu. Pobyt w Polsce był rozliczany między innymi z przepracowanych nadgodzin wykazanych na karcie kierowcy. W czasie jazdy w obsadzie dwuosobowej karty obu kierowców były umieszczone w tachografie w dwóch różnych kieszeniach. Kierowca, który kierował pojazdem czas ten miał rejestrowany jako czas jazdy, natomiast kierowcy siedzącego obok, jako gotowości do pracy, tzw. inna praca. Rejestracja na karcie kierowcy siedzącego na miejscu pasażera następowała automatycznie. W czasie jazdy, drugi kierowca nie spał i pozostawał w dyspozycji do pracy. W momencie zamiany miejsc przez kierowców karty należało zamienić w kieszeniach. W momencie zgaszenia silnika pojazdu selektor automatycznie ustawiał się na łóżko, czyli na odpoczynek.

Powód dokonywał przewozu towaru po trasach w A., N. i W.. W czasie tygodniowego pobytu w Polsce, kierowca ma obowiązek zadzwonić w środę do dyspozytora P. R. i potwierdzić gotowość do podjęcia pracy. Wówczas ustala się wyjazd do pracy na piątek lub sobotę, po czym dyspozytor organizuje transport kierowców busem do K. w A., gdzie znajduje się baza transportowa i stacjonują ciężarówki. Pojazdy zarejestrowane są na firmę transportową z B. w Republice Czeskiej. Kierowcy udający się do pracy w A. sami kierują busem zmieniając się za kierownicą w trakcie podróży. Po dotarciu na miejsce rozpakowano się, zgłaszano do biura i przyjmowało samochód. Od dyspozytorów z firmy (...) s.r.o., kierowcy otrzymywali dalsze dyspozycje co do trasy w jaką mają się udać razem ze zmiennikiem. Powód był zobowiązany wykonywać polecenia wydawane mu przez dyspozytorów z U. s.r.o., którzy pracowali w Kundle w A. oraz w B. w Republice Czeskiej.

Po przyjeździe do K. w A., przed wyjazdem w trasę kierowcy podejmowali czynności przygotowawcze związane z przejęciem pojazdów, które trwały około 1-2 godziny. Na polecenie dyspozytorów nie były one jednak rejestrowane tachografem. Również nie był rejestrowany czas poświęcony na umycie pojazdu po powrocie z trasy.

Kierowcy w czasie pracy byli zobowiązani do rejestrowania pracy za pomocą tachografów.

O tym gdzie kierowca ma się udać, jaką trasą ma jechać, decydowali dyspozytorzy zatrudnieni w U. s.r.o. Dyspozytorzy mieli stały podgląd na czynności kierowców, w tym na sposób przemierzania trasy i regularnie zwracali uwagę kierowcom, aby czynności rozładunku i załadunku były wykonane jak najszybciej, a towary dostarczone bez opóźnienia do odbiorcy.

Dyspozytorzy wydawali kierowcą wielokrotnie polecenia, wykonywania przez nich pracy przy załadunku albo rozładunku towaru w trakcie ustawionej na tachografie pauzy, w wyniku czego kierowcy mogli wcześniej rozpocząć kontynuowanie kursów. Prace te nie były bowiem odnotowywane na tachografach. Dyspozytorzy wywierali ciągłą

presję na kierowców, aby naginali przepisy dotyczące czasu pracy kierowców. Presję taką szczególnie wywierał dyspozytor M. T., który potrafił w sposób ordynarny i wulgarny zwracać się do kierowców.

Powszechną praktyką było, że kierowcy w starszych pojazdach na polecenie dyspozytorów, na czas rozładunku lub załadunku pojazdu używali magnesów nazywanych potocznie „kartą magazyniera”, które zaburzały pracę tachografów. Po załączeniu pauzy, przy zastosowaniu magnesów, tachograf fałszywie rejestrował czas pracy kierowcy jako pauzę, podczas kiedy, kierowca w tym czasie dokonywał rozładunku lub załadunku towaru.

Stosowanie magnesów nie było skuteczne w przypadku nowszych pojazdów z porcelanową obudową. Wówczas wyciągano kartę na czas postoju. System rejestrował wyciągnięcie karty. Nie możliwe było wyciągnięcie karty w czasie jazdy samochodem. W skali miesiąca mogło być w ten sposób zafałszowane średnio 20-40 godzin.

Dowody:

- Zeznania świadka D. R. złożone na rozprawie 05.02.2014 r. oraz 17.03.2014 r.,
- Zeznania świadka P. R. złożone na rozprawie 17.03.2014 r.,
- Zeznania świadka R. S. złożone na rozprawie 17.03.2014 r.,
- Zeznania świadka D. S. złożone na rozprawie 25.07.2014 r. oraz 11.03.2015 r.,
- Zeznania świadka K. N. (1) złożone na rozprawie 22.05.2015 r.,
- Zeznania świadka M. O. złożone na rozprawie 22.05.2015 r.,
- Zeznania przesłuchanej w char. strony pozwanej D. C. złożone na rozprawie 09.09.2015 r.

Strona pozwana nie ma własnych dyspozytorów. Jej rola ogranicza się tylko do zatrudnienia kierowców, zapewnienia im dojazdu do bazy firmy (...) s.r.o. w K. w A. i z powrotem do Polski, udzielaniu urlopów, wypłacie wynagrodzenia. Strona pozwana nie prowadzi ewidencji czasu pracy kierowców, a czas pracy rozlicza się na podstawie odczytu kart kierowców, które jednak nie odzwierciedlają rzeczywistego czasu pracy kierowców.

Sprawami kadrowymi oraz wyliczaniem wynagrodzenia kierowców strony pozwanej zajmuje się firma zewnętrzna (...) P. C., która współpracuje w tym zakresie ze stroną pozwaną i między innymi podnajmuje część powierzchni biurowej. Wynagrodzenie obliczane jest na podstawie danych przedstawionych przez stronę pozwaną.

Wynagrodzenie jest wyliczane i wypłacane ryczałtowo zgodnie z ustaloną stawką w umowie o pracę. Jeżeli pracownik ma jakiegokolwiek wątpliwości co do wysokości otrzymanego wynagrodzenia to wówczas można dokonać weryfikacji na podstawie karty kierowców. Czas pracy kierowców wylicza inna firma zewnętrzna. Pracownicy Firmy (...), naliczają tylko wynagrodzenie.

Diety wypłacane są za każdy dzień pobytu za granicą.

W siedzibie spółki w S. można było załatwić tylko sprawy księgowe, natomiast wszystkie inne w K. w A..

Dowody:

- Zeznania świadka A. P. złożone na rozprawie 05.02.2014 r.,
- Zeznania świadka D. R. złożone na rozprawie 05.02.2014 r. oraz 17.03.2014 r.,
- Zeznania świadka P. R. złożone na rozprawie 17.03.2014 r.,
- Zeznania świadka R. S. złożone na rozprawie 17.03.2014 r.,

- Zeznania świadka J. S. złożone na rozprawie 04.06.2014 r.,
- Zeznania świadka D. S. złożone na rozprawie 25.07.2014 r. oraz 11.03.2015 r.,
- Zeznania świadka K. N. (1) złożone na rozprawie 22.05.2015 r.,
- Zeznania świadka M. O. złożone na rozprawie 22.05.2015 r.,
- Zeznania przesłuchanej w char. strony pozwanej D. C. złożone na rozprawie 09.09.2015 r.

W okresie od 1 sierpnia 2010 r. do 30 września 2013 r. powód otrzymał wynagrodzenie w następującej wysokości:

- za sierpień 2010 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.325,43 zł),
- za wrzesień 2010 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.325,43 zł),
- za październik 2010 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.325,43 zł),
- za listopad 2010 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.325,43 zł),
- za grudzień 2010 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.325,43 zł),
- za styczeń 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.325,43 zł),
- za luty 2011 r. w wysokości 1.1.536,84 zł brutto (do wypłaty 1.193,79 zł),
- za marzec 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za kwiecień 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za maj 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za czerwiec 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za lipiec 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za sierpień 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za wrzesień 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za październik 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za listopad 2011 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za grudzień 2011 r. w wysokości 1.731,86 zł brutto (do wypłaty 1.309,46 zł),
- za styczeń 2012 r. w wysokości 1.467,11 zł brutto (do wypłaty 1.190,70 zł),
- za luty 2012 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za marzec 2012 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za kwiecień 2012 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za maj 2012 r. w wysokości 1.766,71 zł brutto (do wypłaty 1.535,85 zł),
- za czerwiec 2012 r. w wysokości 1.651,36 zł brutto (do wypłaty 1.270,05 zł),

- za lipiec 2012 r. w wysokości 1.800,00 zł brutto (do wypłaty 1.340,43 zł),
- za sierpień 2012 r. w wysokości 1.769,03 zł brutto (do wypłaty 1.364,05 zł),
- za wrzesień 2012 r. w wysokości 2.000,00 zł brutto (do wypłaty 1.479,48 zł),
- za październik 2012 r. w wysokości 2.000,00 zł brutto (do wypłaty 1.479,48 zł),
- za listopad 2012 r. w wysokości 1.866,67 zł brutto (do wypłaty 1.385,78 zł),
- za grudzień 2012 r. w wysokości 1.117,12 zł brutto (do wypłaty 962,12 zł),
- za styczeń 2013 r. w wysokości 1.935,30 zł brutto (do wypłaty 1.448,89 zł),
- za luty 2013 r. w wysokości 2.000,00 zł brutto (do wypłaty 1.479,48 zł),
- za marzec 2013 r. w wysokości 1.568,68 zł brutto (do wypłaty 1.265,28 zł),
- za kwiecień 2013 r. w wysokości 1.905,13 zł brutto (do wypłaty 1.431,42 zł),
- za maj 2013 r. w wysokości 2.000,00 zł brutto (do wypłaty 1.479,48 zł),
- za czerwiec 2013 r. w wysokości 2.000,00 zł brutto (do wypłaty 1.479,48 zł),
- za lipiec 2013 r. w wysokości 2.000,00 zł brutto (do wypłaty 1.479,48 zł),
- za sierpień 2013 r. w wysokości 1.574,59 zł brutto (do wypłaty 1.297,34 zł),
- za wrzesień 2013 r. w wysokości 2.036,12 zł brutto (do wypłaty 1.536,14 zł),

Dowody:

- Karty wynagrodzeń – karta 208-209,
- Wydruk potwierdzenia przelewów za VIII 2011-IX 2013 – karta 239-244,
- Zestawienie wypłat wynagrodzenia zasadniczego VIII 2010 r.-I 2013 r. – karta 270,

Od sierpnia 2010 r. do sierpnia 2012 r., przyjmując czteromiesięczny okres rozliczeniowy, powód przepracował w godzinach nadwymiarowych 92,5 godziny.

W okresie od 21 sierpnia 2010 r. do 30 stycznia 2013 r. przebywał poza granicami kraju przez 498 dni. Tytułem zryczałtowanych diet strona pozwana wypłaciła powodowi za okres od 8 września 2010 r. do 8 lutego 2013 r. łącznie 23.777,00 euro:

- za sierpień 2010 r. – 495,00 euro,
- za wrzesień 2010 r. – 1.107,50 euro,
- za październik 2010 r. – 815,00 euro,
- za listopad 2010 r. – 1.110,00 euro,
- za grudzień 2010 r. – 1.155,00 euro,
- za styczeń 2011 r. – 1.080,00 euro,

- za luty 2011 r. – 655,00 euro,
- za marzec 2011 r. – 735,00 euro,
- za kwiecień 2011 r. – 940,00 euro,
- za maj 2011 r. – 790,00 euro,
- za czerwiec 2011 r. – 1.080,00 euro,
- za lipiec 2011 r. – 1.055,00 euro,
- za sierpień 2011 r. – 765,00 euro,
- za wrzesień 2011 r. – 1.085,00 euro,
- za październik 2011 r. – 1.080,00 euro,
- za listopad 2011 r. – 720,00 euro,
- za grudzień 2011 r. – 355,00 euro,
- za styczeń 2012 r. – 395,00 euro,
- za luty 2012 r. – 360,00 euro,
- za marzec 2012 r. – 880,00 euro,
- za kwiecień 2012 r. – 910,00 euro,
- za maj 2012 r. – 810,00 euro,
- za czerwiec 2012 r. – 880,00 euro,
- za lipiec 2012 r. – 880,00 euro,
- za sierpień 2012 r. – 280,00 euro,
- za wrzesień 2012 r. – 940,00 euro,
- za październik 2012 r. – 980,00 euro,
- za listopad 2012 r. – 680,00 euro,
- za grudzień 2012 r. – 0,00 euro,

Dowody:

- Opinia biegłego sądowego z 16.11.20158 r. – karta 525-528,
- Opinia uzupełniająca biegłego sądowego z 18.01.2016 r. – karta 546-v. 547,
- Wyliczenie diet wraz z tłumaczeniem – karta 130-162, 165-188,
- Potwierdzenia przelewu – karta 213-235,
- Zestawienie wypłat zryczałtowanych kosztów pobytu za granicą – karta 271.

W toku procesu strona pozwana zmieniła nazwę z (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. na (...) sp. z o.o. z siedzibą w S..

Dowody:

- Odpis KRS strony pozwanej z 19.04.2016 r. – karta 587-591.

Sąd zważył co następuje:

Powództwa zasługiwały na częściowe uwzględnienie

Roszczenie o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Bezspornym było, że powód w okresie spornym (od 1 sierpnia 2010 r. do 31 grudnia 2012 r.) był kierowcą zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę, wobec czego, do jego czasu pracy przede wszystkim, zastosowanie miały przepisy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. Nr 92, poz. 879 ze zm.) zw. dalej ustawą.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy, czas pracy kierowcy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, w przyjętym okresie rozliczeniowym nie przekraczającym 4 miesięcy, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 1 i 3-5.

W myśl art. 12 ust. 1 ustawy, tygodniowy czas pracy kierowcy, łącznie z godzinami nadliczbowymi, nie może przekraczać przeciętnie 48 godzin w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 4 miesięcy. Tygodniowy czas pracy, o którym mowa w ust. 1, może być przedłużony do 60 godzin, jeżeli średni tygodniowy czas pracy nie przekroczy 48 godzin w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 4 miesięcy (ust. 2).

Artykuł 13 ust. 1 ustawy stanowi natomiast, że po sześciu kolejnych godzinach pracy kierowcy przysługuje przerwa przeznaczona na odpoczynek w wymiarze nie krótszym niż 30 minut, w przypadku gdy liczba godzin pracy nie przekracza 9 godzin oraz w wymiarze nie krótszym niż 45 minut, w przypadku gdy liczba godzin pracy wynosi więcej niż 9 godzin. Przerwa może być dzielona na okresy krótsze trwające co najmniej 15 minut każdy, wykorzystywane w trakcie sześciogodzinnego czasu pracy lub bezpośrednio po tym okresie.

Natomiast zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy, praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad dobowy przedłużony wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego kierowcę systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

Powodowie pracowali w równoważnym systemie czasu pracy z przerywanym systemem czasu pracy, co wynika z treści zapisu regulaminu. Możliwość wprowadzenia tego typu systemu czasu pracy wynika z art. 19 ustawy. Jednocześnie strona pozwana w regulaminie określiła, że wymiar czasu pracy kierowcy może być przedłużony do 10 godzin na dobę (art. 15 ust. 1 ustawy pozwala na przedłużenie czasu pracy nawet do 12 godzin). Jednak strona pozwana przede wszystkim błędnie przyjęła, że w przypadku powoda okres rozliczeniowy może wynosić 4 miesiące.

Przy równoważnym systemie czasu pracy zasadą jest bowiem miesięczny okres rozliczeniowy (art. 15 ust. 3 ustawy). Tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach okres ten może zostać przedłużony nie więcej jednak niż do 3 miesięcy, a w przypadkach uzależnionych od pory roku lub warunków atmosferycznych nie więcej niż do czterech miesięcy.

Z okoliczności faktycznych sprawy nie wynika natomiast, aby wprowadzenie czteromiesięcznego okresu rozliczeniowego było uzależnione od pory roku lub warunków atmosferycznych. Nie znajduje również uzasadnienia zastosowanie ewentualnego trzymiesięcznego okresu rozliczeniowego, brak bowiem było jakiś szczególnie uzasadnionych przypadków do zastosowania wydłużonego okresu rozliczeniowego. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, powód pracował zatem w miesięcznym okresie rozliczeniowym, błędne było zatem rozliczanie jego czasu pracy w czteromiesięcznym okresie rozliczeniowym.

Wprowadzenie w przypadku powoda, zatrudnionego jako kierowcy w równoważnym systemie czasu pracy 4 miesięcznego okresu rozliczeniowego, bez żadnych wyjątkowych okoliczności określonych w art. 15 ust. 4 i 5 ustawy, należy uznać po myśli art. 18 ust. 1 i 2 k.p. jako mniej korzystne a przez to nieważne, przez co bezpośrednie zastosowanie mogły znaleźć odpowiednie przepisy prawa pracy, a w tym przypadku ustawy o czasie pracy kierowców w zw. z art. 5 k.p.

Z tych względów, opinia biegłego sądowego okazała się ostatecznie przydatna w ograniczonym zakresie. Biegły bowiem dokonał rozliczenia czasu pracy powoda w 4 miesięcznym okresie rozliczeniowym, w oparciu o sporządzone przez stronę pozwaną wydruki z tachografów. Przy czym wydruki nie obejmowały całego okresu spornego. Pomijały bowiem okres od września – grudnia 2012 r.

Jednocześnie z przeprowadzonego postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, że wydruki z tachografów nie mogą odzwierciedlać rzeczywistego czasu pracy powoda, albowiem w okresie spornym, na polecenie dyspozytorów ruchu w czasie paury kierowcy nagminnie wykonywali prace związane z załadunkiem bądź rozładunkiem pojazdu, które w świetle art. 6 ustawy są zaliczane do czasu pracy kierowców. Poza tym, czasem pracy kierowców, jest nie tylko prowadzenie pojazdu, jego załadunek czy wyładunek ale również takie czynności jak chociażby codzienna obsługa pojazdu, czynności spedycyjne, inne prace podejmowane w celu wykonania zadania służbowego lub zapewnienia bezpieczeństwa osób, pojazdu i rzeczy, dopełnienie niezbędnych formalności administracyjnych, utrzymanie pojazdu w czystości. Tymczasem z przeprowadzonego postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, że kierowcy mieli wręcz zakaz rejestrowania na kartach pojazdu tego typu czynności jako czas pracy kierowcy.

Jeżeli natomiast chodzi o dojazd kierowców do K. w A. i powrót do Polski, to nie można tego zakwalifikować jako czasu pracy.

Zgodnie z definicją ustawową (art. 128 § 1 k.p.), czasem pracy jest czas, w którym pracownik pozostaje w dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub innym miejscu wyznaczonym do wykonywania zadania. Definicja ta nie obejmuje zatem okresu, kiedy pracownik jedzie do pracy lub wraca z pracy do domu. Natomiast z ustalonego stanu faktycznego wynika, że miejscem wykonywania pracy przez powoda nie była siedziba strony pozwanej w S., tylko baza w K. w A., skąd brał on samochód ciężarowy i ruszał w trasę, a następnie przed powrotem do Polski, odstawiał go z powrotem do bazy w A..

Wprawdzie w umowie o pracę, powód miał wskazane jako miejsce pracy – siedzibę pracodawcy, jednakże tak naprawdę miejscem świadczenia przez niego pracy były kraje Unii Europejskiej – Austria, Niemcy oraz W.. W rzeczywistości powód rozpoczął pracę w bazie w A., skąd brał samochód ciężarowy i jechał w wyznaczoną trasę. Zatem to ten punkt tak naprawdę można byłoby nazwać miejscem świadczenia pracy przez powoda, a nie siedzibę pracodawcy – S., gdzie powód nigdy nie świadczył żadnej pracy.

Dlatego też, w ocenie Sądu, dojazd służbowym busem do A. i powrót do Polski, nie stanowił świadczenia pracy, czy też pozostawania do dyspozycji pracodawcy. Za czas pracy nie można bowiem uznać przede wszystkim czas, w którym pracownik jedzie pojazdem jako jego pasażer. Wprawdzie w trakcie podróży pracownicy kierowali busem na zmianę, jednakże czas ten nie może być również uznany za czas pracy, albowiem jego jedynym celem podróży nie było przewiezienie innych pracowników do pracy w A., ale również osobisty dojazd do pracy w A..

Powód niewątpliwie pracował w godzinach nadliczbowych, jednakże ich faktyczna ilość w związku z niekompletną, nie odzwierciedlającą rzeczywisty stan rzeczy dokumentacją jest praktycznie nie możliwa do określenia. Dlatego z powyższych względów, Sąd na podstawie art. 322 k.p.c. postanowił zasądzić na rzecz powoda odpowiednią sumę, posiłkując się opinią biegłego, z której wynika (w oparciu o niekompletną i nierzetelną dokumentację), że w czteromiesięcznym okresie rozliczeniowy powód przepracował 92,5 godziny.

Wprawdzie z zeznań świadków wynika, że średnio miesięcznie było to 20-40 nadgodzin, jednakże świadkowie nie są w stanie dokładnie tego określić i stanowią one tylko pewne ich szacunkowe określenie nie rejestrowanego

czasu pracy. Sąd nie mógł się więc oprzeć w pełni na tych twierdzeniach i kierując się obiektywnymi realiami sprawy. Przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, a więc miesięcznego systemu rozliczeniowego, jazdy powoda w obsadzie dwuosobowej, w systemie trzy tygodnie w trasie jeden tydzień w domu, wypłacanego częściowo ryczałtu za nadgodziny, że średnio mogło to być 15 nadgodzin w miesiącu. Dyżur kierowcy nie kierującego pojazdem (siedzącego na miejscu pasażera), nie może być bowiem uznany za czas pracy. Również w okresie tygodniowego pobytu powoda w domu były mu oddawane częściowo przepracowane nadgodziny. Poza tym strona pozwana wypłacała mu miesięczny ryczałt za godziny nadliczbowe w ilości 10 godzin.

Powód domagał się wynagrodzenia za nadgodziny łącznie za 29 miesięcy (od 1 sierpnia 2010 r. do 31 grudnia 2012 r.) i przy założeniu przepracowania 15 nadgodzin w miesiącu, które były nie zaewidencjonowane i w żaden sposób nie rozliczone, szacunkowo mógł więc przepracować w tym okresie łącznie 435 nadgodzin.

Średnia stawka godzinowa powoda do 31 lipca 2012 r. wynosiła 10,23 zł (1.800,00 zł : 176 godz.), natomiast od 1 sierpnia 2012 r. było to 11,36 zł (2.000,00 zł : 176 godz.). Sąd przyjął za podstawę wysokości wynagrodzenia podstawowego określonego w umowie o pracę, a nie najniższego wynikającego z zapisów regulaminu, albowiem w umowie z sierpnia 2010 r. powód miał określone, że jego wynagrodzenie wynosi 1.800,00 zł i z żadnego zapisu umowy nie wynikało, że zawiera w sobie również ryczałt za nadgodziny. Dopiero w późniejszej umowie zostało to niejako doprecyzowane, że wynagrodzenie obejmuje między innymi ryczałt za nadgodziny. Nie mniej jednak, w ocenie Sądu, taki sposób ukształtowania ryczałtu jest nie do końca właściwy, albowiem jest mało przejrzysty i pracownikowi trudno jest jednoznacznie zidentyfikować poszczególne składniki wynagrodzenia, które powinny być zidentyfikowane w sposób czytelny i zrozumiały nawet dla laika (art. 78 k.p.).

Przy przyjęciu powyższych założeń powód mógł przepracować:

- przez 24 miesiące (od 1 sierpnia 2010 r. do 31 lipca 2012 r.) – 360 nadgodzin, co przy stawce podstawowej 10,23 zł/godz. daje 3.682,80 zł (360 godz. x 10,23 zł). Uwzględniając 50% dodatek, należne wynagrodzenie z tego tytułu mogło wynosić 5.524,20 zł (3.682,80 zł + 50%),

- przez 5 miesięcy (od 1 sierpnia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r.) – 75 nadgodzin, co przy stawce podstawowej 11,36 zł/godz. daje 852,00 zł (75 godz. x 11,36 zł). Uwzględniając 50% dodatek, należne wynagrodzenie z tego tytułu mogło wynosić 1.278,00 zł (852,00 zł + 50%).

W okresie spornym powodowi mogło przysługiwać dodatkowe wynagrodzenie za godziny nadliczbowe w łącznej kwocie 6.802,20 zł.

Rozstrzygnięcie o ustawowych odsetkach, zostało dokonane na zasadzie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Pracownik może domagać się odsetek, jeżeli pracodawca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Wynagrodzenie za godziny nadliczbowe staje się wymagalne w terminach płatności wynagrodzenia za pracę, które zgodnie z regulaminem wynagradzania płatne było 10 dnia następnego miesiąca. W związku z czym, strona pozwana pozostała w zwłoce od dnia następnego.

Roszczenie o diety zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust. 7 ustawy, podróż służbowa – to każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy:

a) przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, lub

b) wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, w celu wykonania przewozu drogowego.

Natomiast zgodnie z art. 21a. ustawy, kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3–5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Bezsporne w sprawie było, że powód miał wypłacane zryczałtowane koszty podróży służbowej w stawce określonej w regulaminie wynagradzania w wysokości 40 euro. Należy jednak zwrócić uwagę, że ryczałt ten obejmował 25 euro za noclegi i 15 euro za wyżywienie. Czyli tak naprawdę z tytułu diet powód otrzymywał co miesiąc zryczałtowaną stawkę w wysokości 15 euro, a nie 40 euro. Zostało to wyraźnie potwierdzone w trakcie zeznań przez D. C..

Zgodnie z art. 77⁵ § 3 i 4 k.p., do których odsyła art. 21a ustawy, strona pozwana mogła ustalić wysokość diety za dobę podróży poza granicami kraju w wysokości nie niższej niż wynikająca z tego tytułu dieta, określona dla pracowników państwowej jednostki strefy budżetowej. Określając wysokość diet, winna zatem zastosować przynajmniej minimalne lub ewentualnie wyższe stawki określone rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r., a nie ustalać stawki niższe, niż wynikające z rozporządzenia. Żaden bowiem przepis prawa pracy nie daje możliwości wprowadzenia zryczałtowanych stawek diet z tytułu podróży służbowej poza granice kraju, które są niższe od określonych minimalnych stawek wynikających z rozporządzenia. Nie zgodne z przepisami, było zatem wprowadzenie zryczałtowanych diet z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, w wysokości niższej niż wynikające z minimalnych stawek określonych dla pracowników państwowej jednostki strefy budżetowej.

Powód jeździł po A., N. oraz W. i zgodnie z rozporządzeniem, diety za podróż do tych krajów wynosił odpowiednio w przypadku A. 45 euro, N. oraz W. po 42 euro. Dlatego, stawki diet na poziomie 15 euro były w rzeczywistości zdecydowanie zaniżone w porównaniu do faktycznie obowiązujących.

W związku z czym, niedopłata w dietach w przypadku wyjazdu do A. wynosiła za każdym razem 30 euro, natomiast w przypadku N. i W. po 27 euro. Powód domagał się zasądzenia diet za poszczególne miesiące w zdecydowanie niższych kwotach (przeliczonych na polskie złote) od tych, które mu w rzeczywistości przysługiwały, w związku z czym, Sąd uwzględnił jego roszczenie w tym zakresie w całości.

Wprawdzie z wyliczeń biegłego wynika, że powód ma wręcz nadpłacone diety przez stronę pozwaną, jednakże biegły w swojej opinii ryczałt w wysokości 40 euro w całości potraktował jako diety, podczas kiedy w rzeczywistości z kwoty tej dieta stanowiła tylko 15 euro, a pozostała kwota 25 euro była ryczałtem za noclegi.

Rozstrzygnięcie o ustawowych odsetkach, zostało dokonane na zasadzie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Pracownik może domagać się odsetek, jeżeli pracodawca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Zgodnie z regulaminem pracy należności związane z pokryciem kosztów podróży płatne były z dołu 30 dnia miesiąca następnego, w związku z czym, strona pozwana pozostała w zwłoce od dnia następnego, czyli np. za marzec od 1 maja, za kwiecień od 31 maja itd, a nie jak domagał się tego powód od 11 każdego dnia następnego miesiąca.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie, odwołał się przede wszystkim do dowodów z dokumentów nie kwestionowanych przez strony i nie budzących żadnych wątpliwości, w szczególności znajdujących się w aktach osobowych powoda, regulaminie pracy, regulaminie wynagradzania, list płac, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Jeżeli natomiast chodzi o przedstawione karty pracy, z uwagi na potwierdzanie w nich nierzeczywistego czasu faktycznej pracy powoda nie mogły stanowić w pełni wiarygodnego materiału dowodowego, co zostało wykazane przez zeznania świadków.

Odnosząc się natomiast do opinii biegłego sądowego, okazała się ona jednak nieprzydatna do wyliczenia wysokości przysługujących powodowi świadczeń z przyczyn podanych w rozważaniach.

Ponadto, przy ustalaniu stanu faktycznego, Sąd oparł się również o zeznania świadków oraz przesłuchanej w charakterze strony pozwanej D. C.. Oceny osobowego materiału dowodowego Sąd dokonał w kontekście całego zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków A. P. oraz J. S., aczkolwiek ich wartość dowodowa była niewielka. Świadkowie nie mieli bowiem żadnej wiedzy na temat tego wygląda praca kierowców u strony pozwanej. Zatrudnieni są w innej firmie, która zajmuje się tylko sprawami kadrowo-księgowymi strony pozwanej. Natomiast z relacji tych świadków wynika, że wszelkie wyliczenia jeżeli chodzi o wynagrodzenia kierowców były przez nich dokonywana na podstawie przedstawionych przez stronę pozwaną dokumentów, które jak wykazało postępowanie dowodowe nie do końca odzwierciedlały rzeczywisty stan rzeczy.

Również zeznania świadków D. R., R. S., D. S., K. N. (2) i M. O. w ocenie Sądu były wiarygodne. Zeznania świadków były jasne, spójne, logiczne, wzajemnie się pokrywały i uzupełniały zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów. Z relacji świadków jednoznacznie wynika, że kierowcy u strony pozwanej na wyraźne i jednoznaczne polecenia dyspozytorów poprzez stosowanie w okresie pauzy zazwyczaj na czas załadunku lub rozładunku towaru, podjechania bądź odjechania od rampy, podczepienia naczepy przy pomocy magnesów potocznie zwanych „kartą magazyniera”, bądź też poprzez wyjmowanie kart kierowców z tachografów manipulowali i „naginali” obowiązujący ich czas pracy. Mało tego kierowcy byli wręcz zastraszani pozostawianiem do dyspozycji (nie powierzano im wtedy żadnego przewozu towaru), zwolnieniem z pracy jeżeli odmawiali wykonania poleceń dyspozytorów odnośnie manipulowania czasem pracy. Z relacji świadków wynika, że niektórzy dyspozytorzy byli natarczywi, ordynarni i wulgarni. O tym, że relacje świadków są wiarygodne może świadczyć chociażby fakt, że po otrzymaniu przez stronę pozwaną pozwów, co miało miejsce w październiku 2013 r., już w listopadzie 2013 r. powód został odsunięty od wykonywania obowiązków kierowcy i pozostawiony do dyspozycji pracodawcy. Logicznie rozumując, w kontekście zeznań świadków można więc założyć, że spotkała go niejako „kara” za wytoczenie powództwa.

O tym, że na kierowcach wymuszano tego typu działania, niejako może świadczyć również fakt, że określone zadania przewozowe miały być wykonywane w ściśle określonym miejscu i czasie. Kierowcy nie mieli więc swobody w dysponowaniu czasem pracy, który w rzeczy samej w celu właściwego wykonania przewozu musiał być do tego zadania „dostosowany”, co nie zawsze byłoby możliwe, gdyby kierowcy ściśle trzymali się obowiązującego ich czasu pracy, który miały być rzetelnie odzwierciedlany na zapisach tachografów.

Opierając stan faktyczny na zeznaniach powyższych świadków, Sąd miał na uwadze przede wszystkim to, że osoby te były zatrudnione u strony pozwanej jako kierowcy i ich praca wyglądała podobnie do pracy powoda. Mieli więc bezpośrednią wiedzę na temat relacji panującej pomiędzy kierowcami a dyspozytorami, ściśle nadzorującymi przewóz towaru.

Wprawdzie część świadków pozostawała, bądź pozostaje w sporze ze stroną pozwaną, jednakże w kontekście całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób odmówić wiarygodności tym świadkom, w szczególności, że zeznawali za przyrzeczeniem.

Odnośnie zeznań świadka P. R., Sąd również uznał je za wiarygodne, choć w niepełnym zakresie. Świadek jest dyspozytorem personalnym. Zajmuje się organizacją transportu, w szczególności szykuje grafiki pracy kierowców, urlopy, przesunięcia, transport kierowców do K. w A.. Nie wydaje natomiast dyspozycji związanych bezpośrednio z przewozem towarów, gdyż tym zajmują się inni dyspozytorzy.

Wcześniej świadek wprawdzie pracował jako kierowca jednak w jego zeznaniach wyczuć można pewną „zachowawczość”. Świadek potwierdza, że słyszał o pewnych nieprawidłowościach, nie jest jednak w stanie nic dokładnie powiedzieć na ten temat. Może być to wywołane faktem, że świadek nadal pracuje u strony pozwanej, przez co może mieć obawy, przed tym aby się w pełni „otworzyć” i zrelacjonować znane mu fakty.

Zeznania przesłuchanej w charakterze strony pozwanej D. C., zostały uznane przez Sąd za wiarygodne tylko w zakresie w jakim korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowy w sprawie. Prezesem zarządu strony pozwanej została w 2012 r., jej wiedza nie może więc sięgać chociażby okresu zatrudnienia powoda w 2010 czy 2011 r. Poza tym jej zeznania były mało precyzyjne, na konkretne pytania nie potrafiła udzielić spójnej i rzeczowej odpowiedzi, bądź udzielała odpowiedzi nie koniecznie na zadawane pytania.

Sąd pominął dowód z zeznań powoda, albowiem pomimo dwukrotnych wezwań nie stawiał się w Sądzie na terminie wyznaczonym do jego przesłuchania nie usprawiedliwiając w żaden sposób swojej nieobecności. Za pierwszym razem niestawiennictwo powoda można było usprawiedliwić problemami, które pojawiły się w trasie, ale za drugim razem nawet pełnomocnik powoda nie był w stanie usprawiedliwić nieobecności powoda (protokół rozprawy z dnia 9 września 2015 r. Z uwagi na takie zachowanie powoda, Sąd nie mógł przedłużyć dalej postępowania, ponieważ ma obowiązek przeciwdziałać przewlekłości postępowania (art 6 § 1 k.p.c. w zw z art 471 k.p.c.). Tymczasem już wówczas postępowanie trwało ponad 2 lata.

Z powyższych względów, w punkcie I sentencji wyroku, Sąd uwzględnił częściowo powództwo o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, w pozostałym zakresie je oddalając (pkt III sentencji wyroku). Natomiast w punkcie II sentencji wyroku, Sąd uwzględnił powództwo o zasądzenie diet w całości. Jeżeli natomiast chodzi o ustawowe odsetki za zwłokę, to w przypadku diet to zakres wcześniejszy (wskazany w pozwach) zostały one oddalone albowiem termin ich płatności nie pokrywał się z terminem płatności wynagrodzenia tylko określony był odmiennie w regulaminie i ustalony okres późniejszy.

O kosztach zastępstwa procesowego stron rozstrzygnięto w punkcie IV sentencji wyroku. W oparciu o art. 102 k.p.c. Sąd postanowił odstąpić od obciążania powoda, kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w zakresie przegranego przez niego powództwa.

Strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Zgodnie z § 11 ust 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt 4 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804) oraz § 12 ust 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800) mówiącymi, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, wynosiły one odpowiednio: 1.800,00 zł (X P 720/13), 1.800,00 zł (X P 773/13) oraz 900,00 zł (X Pupr 421/13).

Powód przegrał sprawę, w swoich roszczeniach utrzymał się bowiem w około 20 % (łącznie dochodził 56.374,06 zł z czego zostało mu zasądzone 10.853,38 zł). Zatem po wzajemnym zniesieniu kosztów winien zapłacić stronie pozwanej łącznie od wszystkich trzech powództw 3.600,00 zł (po 1.440,00 zł od sprawy X P 720/13 i X P 773/13 oraz 720,00 zł od sprawy X Pupr 421/13).

Wprawdzie powód pozostaje w zatrudnieniu, jednakże Sąd wziął pod uwagę fakt, że jego roszczenia co do zasady były uzasadnione. Powód miał przepracowane nadgodziny, które z uwagi na działania dyspozytorów nie były ewidencjonowane w sposób właściwy. Mógł mieć więc zasadnie przyjmować, że jego powództwo będzie słuszne nie tylko co do zasady ale również co do wysokości wypracowanych nadgodzin. Poza tym roszczenie o zasądzenie diet zostało uwzględnione w całości. Sprzeczne z zasadą sprawiedliwości społecznej byłoby więc obciążanie powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w zakresie przegranego przez niego powództwa, skoro strona pozwana sama dopuszcza się nadużycia w zakresie rozliczania czasu pracy kierowców, toleruje fakt wymuszania na kierowcach przez dyspozytorów nie odzwierciedlania ich rzeczywistego czasu pracy, po czym na podstawie

nierzeczywistych odczytów próbuje uwolnić się od obowiązku należytego wyliczenia i wypłacenia wynagrodzenia. Powód mógł zatem dopiero w postępowaniu sądowym dochodzić swoich racji.

W punkcie V sentencji wyroku nie uiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od trzech pozwów, kosztów stawienia świadka, wynagrodzenia biegłego, od których powód był zwolniony z mocy art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 35 ust. 1 u.k.s.c., Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył stronę pozwaną. Obejmowały one stosunkową opłatę od pozwów oraz od poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków od uwzględnionej części powództwa i wynosiły 592,68 zł.

W pkt VI sentencji wyroku pozostałymi nie uiszczonymi kosztami sądowymi w postaci pozostałej części opłaty od pozwu oraz, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 1 i 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, iż nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami powódki, która była zwolniona z ich uiszczenia z mocy ustawy.

O rygorze natychmiastowej wykonalności w pkt VII sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 477² § 1 kpc, zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.